

ÚŽASNÝ TÝDEN S ÚŽASNÝMI LIDMI

  Jakub Křováček (6. O)
 účastníci ústředního kola OČJ

Olympiáda v českém jazyce, zkráceně OČJ, probíhá celkem ve čtyřech kolech a ve dvou kategoriích – první jsou osmé a deváté třídy ZŠ (a k tomu příslušné ročníky víceletých gymnázií) a druhá kategorie jsou střední školy.

Olympiáda v českém jazyce

Ti, kteří se proboují až do krajského kola a skončí na 1. – 2. místě (a ve výjimečných případech i na 3. – 5. místě), mají možnost jet na ústřední kolo, které má spíše formu jakéhosi týdenního soustředění. Ti, již byli na finále (očejácký slang je velmi rozmanitý, ještě na něj možná, nebo spíše dosti určitě, v článku narazíte :D), se mají možnost zapsat do klubu OČJ, který pořádá krátké, zejména večerní srazy (tzv. Viktory, např. tradiční 1. pondělí v měsíci v Praze), ale především prázdninový čtrnáctidenní tábor u říčky Dračice v Suchdole nad Lužnicí a podzimní víkendový sraz. A právě tak jsem se mezi očejáky ocitl i já – před dvěma lety jsem se probíjaval do ústředního kola, zapsal jsem se do Klubu a loni o prázdninách vyrazil na svůj první tábor. O to milejší pro mě byla informace, že se mi letos podařilo, na rozdíl od minulého roku, z krajského kola opět probíjovat až na nejvyšší úroveň a že si tedy můžu sbalit krosnu a vyrazit!

Známé tváře

Před odjezdem se ještě stihám stavět ve škole, abych doladil

poslední povinnosti, a následně běžím na autobusové nádraží, abych chytil svůj spoj do Prahy. Už v autobuse narážím na repenta (= účastník, který již na finále alespoň jednou byl) z Turnova a společně se přesouváme až na pražské hlavní nádraží, před kterým je sraz. Zde potkávám Matěje a Ádu, se kterými se znám právě z klubu a kteří mají na starost cestu do tábora. Zanedlouho přijíždí autobus a skupinka navzájem se neznajících lidí se k němu přesouvá. Nástupem se poté někteří, ač nevědomky, odsuzují k tomu, že se z nich do týdne stanou praví nefalšovaní očejáci a že to na nich zanechá jisté doživotní následky :D Abychom splnili loňskou tradici nespo-lehlivých očejáckých autobusů, rozbíjí se během cesty i ten náš a musíme ho půl hodiny před dojezdem vyměnit za náhradní, ale jinak cesta probíhá poměrně hladce...

PRSK, prskavka a vlídné slovo

Za benzínkou doprava a pak kolem komína až do tábořiště. Nic se nezměnilo, jak by také mohlo, jen dveře jsou natřené více na červeno a terásky chatiček mají černý nátěr, jenž perfektně barví bosé nohy nebo bílé podrážky :D Hned po výstupu

z autobusu se jdu pozdravit s ostatními očejáky, které znám z tábora, a když přicházím k Adéle (která vystupuje jako „organizační tým OČJ“), dozvídám se, že prý asi umím zvučit a že bych jí tedy určitě velmi rád ozvučil kapelu, jež přijede v neděli odpoledne. Rychle se rozmístíme do chatek a zdravím se s Matějem, který je se mnou, stejně jako před dvěma lety, na tomtéž „pokoji“. Následně se dozvídáme rozdělení do PRSKŮ (= PRacovní SKupina, spojení několika krajů, ve kterých se dějí některé společné aktivity) a s naší prskavkou (= vedoucí prsku, bývalý účastník ústředního kola a člen Klubu) se navzájem seznamujeme. Já jsem v prsku Jih, jenž náleží Středočeskému a Jihočeskému kraji a jež jsme po zvážení zeměpisné polohy Kladna a Mladé Boleslavi přejmenovali na poněkud výstižnější název Emgeng (obsahoval totiž mimo jiné jednoho Matěje, prskavku Majdu a hned 4 Marušky :D). Mezi dalšími prsky je například Plysočina (PLzeňský kraj a vY-SOČINA) nebo 50. rovnoběžka (alias Karlovarský a Moravsko-slezský kraj a Praha). Seznamujeme se, hrajeme tematicky sedící hru na zapamatování jmen a poté se přesouváme na večeri do jídelny. Po ní násle-

duje představení organizačního týmu, prskavek a poroty, ve které letos jako obvykle usedají uznávaní jazykovědci Marie Čechová, Alena Andrllová Fidleřová, Kateřina Rysová, Martin Hrdina, Ladislav Janovec a Karel Oliva, který letos kvůli nemoci nemohl být přítomen po celou dobu, ale pouze nám přijel zadat gramatický úkol, jež sám vymýšlel.

Hlávka, Hlávka, pávi, jahody a zase Hlávka

Sobota patřila výletu. Sice je to na olympiádu poměrně brzy, ale na jindy se jeho uskutečnění přesunout nedalo. Jedeme směr Lužany, ano, opravdu do těch Lužan, jež jsou vzdáleny více než 150 kilometrů od tábora. Olympiádu totiž již třetím rokem odmítá dostatečně sponzorovat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, a tak letošní ročník podpořila Hlávka nadace (založena pod jménem „Nadání Josefa, Marie a Zdenky Hlávkových“). Josef Hlávka byl totiž světově uznávaný architekt, který nejen, že po sobě zanechal například Černovickou univerzitu, zapísanou na seznamu UNESCO, ale i velké jmění, které právě tato nadace spravuje, včetně právě lužanského zámku. Na něm jsme kromě přednášky, koncertu a prohlídky zažili i vynikající a bezchybný oběd o třech chodech a svačinku v podobě domácích koláčů a obrovského výběru jednohubek. Až na počet záchodů, který zde byl stejný jako nejmenší prvočíslo, tzn. nedostačující, a zadání slohu II. kategorie (dopis panu Hlávkově s prosbou o podporu nějakého námi vybraného projektu) nemůžeme výletu nic vytknout. Mírně unaveni se vracíme autobusem zpět do tábora a cestu si krátíme zpíváním v zadní části autobusu. Večer nás čeká už jen večeře a poté, co zaprincáme (společné zpívání ukolébavky „Princi můj maličký, spi“ v deset hodin, při kterém se všichni drží v kroužku a přejí si takto dobrou noc), a poté, co prskavky složí budíček na další ráno (každý den se večer prskavky scházejí a spolu přetextovávají nějakou písničku na vtipné aktuální

náměty, ze kterých je poté ranní budíček) se zpívá a hraje až asi do jedné ráno. Z toho se stala každodenní tradice, takže není divu, že spánku nebylo mnoho (berme v potaz skutečnost, že účastník jako já poté vstával každý den ráno v půl šesté, aby splnil úkoly, kvůli kterým na olympiádu vlastně přijel :D).

5 minut hrůzy a 6. brigáda

Nedělní dopoledne patří mluvnímu projevu – jedinému z úkolů, na jehož řešení je pevně daný čas. Všichni jsme uzavřeni v jídelně a prskavky si nás postupně tahají ven. Už přichází čas i na mě, jsem doveden do prskavčího obydlí, kde se dozvím téma a mám tři minuty na přípravu, a poté jsem odveden za porotou do klubovny, kde musím o tématu během jedné minuty smysluplně a jazykově kultivovaně mluvit. Po obědě přichází vlídné slovo k našemu mluvnímu projevu (= nástup poroty a obecné zhodnocení našich prací a výstupů vždy po projevu nebo odevzdání řešení, většinou je pravým opakem, než signalizuje jeho jméno :D) a společný přesun do nedaleké pískovny na koupáčku. Zde si část naší klučičí sekce (mimo chodem – kluků je nás jen devět z celého více než 60členného seskupení účastníků) objevila dvě klády, které na pískovně plavaly, a náramně jsme se na nich vyblbli :D Ano, ústřední kolo Olympiády v českém jazyce rozhodně není žádný „šprt Kemp“, jak ho někteří rodiče nazývají, ale akce, na které se děje téměř všechno, jen ne poctivé řešení úkolů a psaní slohových prací (u některých, pozn. autora :D). Poté se v táboře seznamujeme s kapelou Poetické hudební společenstvo, která nám přijela z vlastní vůle zahrát, a se zvukařským tabletem v ruce si i já užívám její koncert... Od nich také přichází

nabídka na zvučení jejich koncertů, tak třeba v budoucnu :)

Mokrý slohovka

Další den, opět nevyspalý po večerním zpívání, vstávám o dvě hodiny dříve a zabírám si místo na terasce před jídelnou a jdu přepisovat gramatiku. Vše jde jako po másle, i když za chvíli začíná poměrně vydatný déšť. Ten ale během pár minut přeroste v pořádný liják, a co čert nechtěl, voda začíná skrz spoje v železném zastřešení protékat dovnitř. A to přímo nad mým místem! Všechny papíry rychle nesu dovnitř do jídelny a nestáčí se divit tomu, že je na celé terase opravdu jen jedno místo, na kterém vznikla louže vody, a to právě to moje :D Před snídaní odevzdávám svůj první gramatický úkol (úkoly se zde zadávají podle rozpisu – každý v jiný čas a totéž platí i pro jejich odevzdávání, pozn. autora) a po snídani zůstávám s ostatními v jídelně, a kromě ukazování našeho časopisu a debaty nad zpravodajskými médii se nic zvýšené pozornosti hodného neděje. Odpoledne ale máme napilno – kromě plnění úkolů má každý prsk také na starost tvorbu novin a přípravu večerního programu (secvičení krátkého vtipně pojatého divadla reflektujícího aktuální dění a společná hra pro všechny). Na nás vyšlo pondělí jako noviny, a tak vymýšlíme název našeho média, a zatímco ➡

ostatní vymýšlejí obsah (který má taktéž jako budíčky a divadlo vyobrazovat satiricky události poslední doby), si rýsuji nadpis a rámeček okolo novin, což mezi humanitně zaměřenými očejáky vyvolává poměrně vášnivé reakce :D Poté už jen vybarvit a... Udělat QR kód na audionahrávku, kterou jsme pořídili? Proč ne! Rýsuji si tedy QR kód, a kdyby zrovna nebylo vlídné slovo poroty, když jsem své veledílo dokončil, vyskočil bych radostí až ke stropu – on totiž opravdu fungoval :)

Nakladno a chuť Třebíče

Všechny dny na olympiádě probíhají vlastně se stejným režimem, akorát takové ty doplňující aktivity se mění. Nejinak je tomu i v úterý, skoro celý den tedy trávíme společným sezením v jídelně a na terase a v rámci skupinky, kterou jsme si tak nějak přirozeně sami vytvořili a pojmenovali „PRSK MIX“. Sedíme u stolu a snažíme se, abychom vypadali, jako že něco děláme, avšak místo toho debatujeme nad všelijakými tématy, zejména nad těmi, jež se točí okolo našich bydlišť. Přece jenom jsme každý z trochu jiné části republiky a kulturní rozdíly bývají dosti markantní. Odpoledne se poté dozvídáme o procházce do Stráže nad Nežárkou, a tak menším okruhem po okolních vesnicích docházíme až do Stráže, kde dostáváme rozchod, takže si dáme zmrzlinu, navštívíme místní potraviny a poté pod mým vedením jakožto pseudo-prskavky míří náš neoficiální,

poměrně náhodně sprsknutý prsk, zpátky do tábořiště. Ve středu je pro změnu na programu koupání v pískovně, po kterém se s E m g e n g e m scházíme a nacvičujeme divadlo, jež na nás na dnešek vyšlo. To také večer s úspěchem předvádíme a po následujícím „živém Scrabblu“,

který jsme si pro ostatní připravili, už jdeme jen jako již tradičně zpívat do jídelny. Nebo snad dnes ne?

Revoluce, kopr a čtvrtěční program

Ještě, než se dostaneme za kytarou do jídelny, se scházíme na jedné z chatek a s naším neoficiálním prskem vymýšlíme budíček na ráno pro prskavky. Z toho nás vyruší jen kopr (necht si bystrý čtenář význam zkratky domyslí sám) a občasné odvedení konverzace k jiným tématům, ale ještě před půlnocí zdárně vše dokončujeme. Druhé ráno nás tedy čeká časnější vstávání, a než prskavky začnou obcházet chatky, překvapujeme je naším budíčkem. Poté využíváme nabídky a jdeme s nimi okolo chatek budit ostatní, což završujeme podepisováním autorské kopie a řvaním „budíček“ tak, aby se to odrazilo až od borovic za táborem, jak praví očejácká tradice. První kategorie ráno jen odevzdává poslední gramatiku, ale pak už máme všichni vše hotovo. Dopoledne se účastníme besedy s Robertem Tamchynou, moderátorem Českého rozhlasu Dvojka, která nás všechny velmi oslovila, a začínáme volejbalový turnaj, který se dohrává po obědě. Aby nám slehlo, tak se ještě před pokračováním ve sportovních aktivitách dozvídáme o táboře, Klubu OČJ, klubovém časopisu Butelýn a dalších možnostech následného udržení kontaktu s ostatními účastníky, a poté se čtou nejhorší slohové práce

alias slohovky na zadaná témata, které byly psány prskavkami nebo vedením ve snaze co nejvíce všechny rozesmát. To se jim skvěle podařilo, jedinou konkurenci mohly hledat v našem hraní volejbalu, které bylo mnohdy rovněž docela komické :D Tak, a je to tady... Vyhlášení! Nejdříve se čtou nejlepší slohovky, mezi nimiž je shodou okolností i má, a následně se začíná po kategoriích vyhlášovat. Na olympiádě je takový hezký zvyk, že se nejdříve vyhlásí prvních deset míst a všichni ostatní jsou (v každé kategorii soutěžilo přes 30 účastníků), bez ohledu na další pořadí, jedenáctí. A já byl desátý! Umístění mi udělalo radost, zejména proto, že mé slohové práce nebo řešení gramatických úkolů vznikaly během pár desítek minut, takže jsem více než spokojený. A z našeho prsku jsem nebyl jediný, někteří byli dokonce lepší než vynikající! Svůj potlesk, který za umístění sklízíme, však nebereme jako odměnu za umístění, ale jako poděkování za to, že jsme. Že jsme na olympiádě a že jsme takoví, jací jsme. Že jsme se zapojili do kolektivu a že nás mají ostatní rádi. Takže happy end? Ten teprv bude :D

Magická noc

Večer náleží táboráku. Po tom, co si ho sami připravíme, se všichni scházíme u ohně (který se ne a ne se rozhořet :D) a nejdříve si podle našeho umístění volíme písničky na přání. Čas ubíhá, zábava nepřestává a postupně naše řady řidnou a řidnou... V pět hodin i poslední

...červená se líně záře, ohně, hřeje ruce, barví ...

přeživší prskavky a jejich přívrženci odcházejí do chatk, aby se ještě alespoň trochu vyspali. Ale my, PRSK MIX, nikam nejdem. Je nám spolu dobře, a i když už se potácíme tak nějak v polospánku, nechceme promarnit tyto poslední hodiny, minuty a vteřiny, co můžeme být spolu. Asi je tak nějak i čas na bilancování, a tak se všichni shodujeme na tom, jak úžasný týden s naprosto úžasnými

lidmi to byl, a domlouváme si návštěvu, víkendový sraz, psaní dopisů... Olympiáda nám toho dala hrozně moc, a to konkrétně to nejcenější, co může být – mnoho stejně smýšlejících přátel s podobnými zájmy a dovednostmi. Čas je neúprosný a pomalu se začínáme rozjíždět, první ti, kteří jedou autem, pak následuje skupinka z východní části republiky, která odjíždí autobusem do Brna

a Olomouce. My odjíždíme záhy, a abychom tradici naplnili opravdu dokonale, během jízdy nám začíná hořet kávovar, který v autobuse předchází řidič nechal omylem naprázdno zapnutý. No co, stane se :D Celou cestu doprovázíme zpěvem budíčku a táborových písní a do Prahy dojíždíme jen s drobným zpožděním. Tak, a teď se rozloučit... Je to těžké, ale jsme odhodláni se co nejdříve opět sejít, tak proč se rmoutit! Ještě jdu vyprovodit jednu členku mého prsku, ale pak už i já musím na vlak.

A jak článek zakončit? Tak třeba citátem, že „není důležité zvítězit, ale dostat se do vlídného slova nebo do budíčku“ :D A proto maminka kupuje Ceres! •

ZTĚLESNĚNÍ HRŮZY

✎ Eliška Smutná (2. B)

Tento ohavný přečin naší školy mě bude pronásledovat do konce mého života. Někdo má noční můry z pavouků nebo hadů – já z tohoto.

Už jen to slovní spojení **celoročnicková práce z matematiky** ve mně vyvolává hrůzu a chuť skočit z otevřeného okna.

Profesorce samozřejmě roztržitě tvrdím: „Já to umím.“ A ona důvěřivě přikyvuje. Ta chvíle vzájemné lži je skoro dojemná. Ani jedna z nás ovšem netuší, jak hrůzná může být představa mého testu z matematiky. Já se to dozvím brzy. Ona... Bohužel taky.

Vše to začalo celkem nevinně jednoho pátečního rána. Ideální načasování, jak studentům zničit víkend. Přišla jsem o pět minut později s myšlenkou, že bych nemusela na tu jednu hodinu chodit vůbec. Avšak mé svědomí mi maximálně dovolilo přemýšlet nad tím, že místo logaritmických rovnic budu odpočítávat minuty do konce testu. Každá minuta se ale táhla déle než hodina fyziky, a to je, uznejte, opravdu alarmující.

Při řešení tohoto mého veledíla na nás profesorka dohlížela s výrazem blahosklonného anděla.

Usmívala se, jako by s tím celým mučením neměla vůbec nic společného. Její úsměv tvrdil a říkal: „To zvládnete, jste přeci studenti prestižního gymnázia.“ No, realita spíše říkala: „Ha ha, udělali jsme to těžší než minule.“

S hlavou plnou paniky a kalkulačkou, která hlásila stejný „error“ jako můj mozek v tu danou chvíli, jsem se pustila do jediného „sympatického“ příkladu, aspoň tak mi to tehdy přišlo. Seděla jsem nad tím, koukala na čísla a tvářila se zamyšleně. Občas jsem něco napsala, pak to zase přeškrtna a tím vytvořila krásné umělecké dílo s názvem **Zoufalství v grafitu**.

Stejným způsobem jsem vyplnila zbytek testu a odhodlaně se vydala vstříc velmi kruté realitě:

Ze mě v budoucnu vážně nebude student matfyzu. Ani omylem. •